

РЕШЕНИЕ

№ 2702

гр. София, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 31.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **11726** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по подадена от Ц. С. И., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] жалба срещу решение № ППН-01-181/16.08.2021 г. на Комисията за защита на личните данни, с което на основание чл. 57, §1, б. Е от Регламент 2016/679, съответно чл. 10, ал.1 ЗЗЛД, вр. чл. 38, ал.3 ЗЗЛД е оставена без уважение като неоснователна жалбата, подадена от И. срещу [фирма], с ЕИК[ЕИК] и [фирма], с ЕИК[ЕИК].

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение. Счита решението за неправилно и незаконосъобразно, тъй като ответния орган не е събрал доказателства по отношение на това какви точно лични данни са предадени от [фирма] /с предишно наименование [фирма]/ на [фирма]. Не са събрани и обсъдени доказателства за цедиране на конкретно вземане, респ. предоставяне на личните данни на жалбоподателя на цесионера. Също така, не е взето предвид, че съгласно чл. 99, ал.3 ЗЗД задължението да се уведоми длъжника лежи върху цедента [фирма], а не върху цесионера [фирма]. По тази причина, не са представени доказателства за валидното уведомяване на жалбоподателя от задълженото за това лице, за извършената цесия. Договора за цесия няма действие спрямо жалбоподателя, тъй като не е валидно уведомена за цесията, поради което и обработката на личните й данни е незаконно. Телефонните й номера не са били предоставяне на телекомуникационното дружество на договорно основание. Счита, че обработваните от [фирма] лични данни за жалбоподателя, а именно мобилния й телефонен номер, надхвърлят по обем и съдържание предоставената за целта на

събиране на вземането информация от [фирма], поради което съхранява и използва личните й данни без правно основание в нарушение на ЗЗЛД. Моли за отмяна на решението. Претендира разноси.

В съдебно заседание се явява лично и поддържа жалба и моли за отмяна на оспореното решение.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни е представила преписката относно жалбата, подадена до нея, по повод на която е постановено оспореното решение.

В съдебно заседание, чрез пълномощника си, юк Г., оспорва жалбата. Посочва, че не са налице сочените в жалбата основания за отмяна на акта. Решението е правилно и законосъобразно, издадено в съответствие с материалния закон. Правилно комисията е установила, че не е налице превишаване на обработката на лични данни, поради което моли за потвърждаване на решението. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение.

В представени писмени бележки доразвива съображенията си за законосъобразност на оспореното решение. Посочва, че от жалбата, с която е сезирана комисията се установява, че жалбоподателя е била надлежно уведомена за идентифициране на администратора, целите на обработване на личните данни, законните интереси преследвани от администратора с обработването, което е в изпълнение на чл. 14 от Регламента. По преписката е установено наличието на договор за мобилни услуги, сключен между И. и [фирма], тогава К. България М. ЕАД. Отношенията между [фирма] и [фирма], касаещи задълженията на жалбоподателката към мобилния оператор са уредени с договор за прехвърляне на вземания от 19.12.2017 г. Съгласно договора цесионерът е поел задължението да уведоми длъжника за цесията. Уведомявано е осъществено с уведомително писмо от 23.05.2018 г. изпратено до жалбоподателя на посочения в договора за мобилни услуги адрес. Поради изложеното, за [фирма] е налице легитимен интерес да обработва личните данни на длъжника. Моли за отхвърляне на жалбата.

Заинтересованата страна [фирма], в представено по делото становище оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Посочва, че правното основание за обработването на личните данни е изпълнение на законовото задължение по чл. 99 ЗЗД. След получаване на вземането, новият кредитор може да обработва данните на основание своя легитимен интерес за събиране на дължимата сума. Моли за отхвърляне на жалбата.

В съдебно заседание не се представлява.

Заинтересованата страна [фирма] не взема становище и не се представлява в съдебно заседание.

СГП не взема становище и не се представлява в съдебно заседание.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Ц. С. И., с ЕГН [ЕГН] е сезирала КЗЛД с жалба рег. № ППН- 01-181/15.02.2019 г. срещу [фирма] и Ц. С. И., с ЕГН [ЕГН], в която са изложени твърдения за неправомерно обработване на личните й данни от страна на дружеството [фирма] (с предишно наименование [фирма]) с ЕИК-130460283 и [фирма] и ЕИК-201257149.

Посочва, че на 15.01.2019 г. е получила телефонно обаждане от служител на дружеството [фирма], който я информирал, че има неплатени задължения произтичащи от договор с мобилния оператор [фирма] (с предишно наименование [фирма]), в размер на 96,95 лева, които следва незабавно да бъдат платени. В случай, че това не бъде сторено, щели да продължат ежедневно да ѝ се обаждат. Пояснено ѝ било, че задълженията произтичат от незаплатени от нея фактури към мобилният оператор, както и че [фирма] е придобило посоченото вземане, дължимо от нея, на основание извършена цесия по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, между [фирма] и [фирма]. Жалбоподателят посочва, че никога не е предоставяла съгласието си, [фирма] да разпространява нейни лични данни към трети лица. Счита, че по този начин са нарушени правата ѝ и неправомерно са разпространявани личните ѝ данни. Моли Комисията за предприемане на действия по компетентност за преустановяване обработването на личните ѝ данни от двете дружества.

Дадена е възможност на двете дружества да представят становище по жалбата.

Такова е взето от [фирма] (с предишно наименование [фирма]) с вх. № ППН-01-181#6/17.04.2019 г., в което оспорва жалбата.

Становище е взето и от другата заинтересована страна [фирма] с писмо с № ППН-01-181#7/10.09.2019 г.

Към становището от [фирма] е представена покана за доброволно плащане, изпратена ѝ от [фирма] (с предишно наименование [фирма]), в която е посочено, че И. дължи на дружеството сумата от 96,95 лв. за предоставени ѝ от дружеството мобилни услуги и неустойка по договор. Представени са и фактури за различни по размер задължения от страна на И. към дружеството.

[фирма] (с предишно наименование [фирма]) е представил договор от 14.08.2013 г., сключен между дружеството и Ц. С. И., с който на И. ѝ е предоставят мобилни услуги по програма G. U. 10.99, със срок на договора 12 месеца и за номер [ЕГН]. В т. 11 от договора за мобилни услуги се съдържа декларация от физическото лице - абонат, че е запознат с характера на предоставените от него лични данни, същите е предоставил доброволно, с изричното отбелязване „Съгласен съм с тези условия, вкл. давам съгласието си за разкриване на личните ми данни на трети лица с оглед осъществяване на електронните съобщителни услуги, вкл. и за целите на изготвяне на месечните сметки, извършване на кредитна оценка, събиране и прехвърляне на дължими суми“.

С договор № PLA15687/19.12.2017 г. [фирма] е сключил договор с [фирма], на основание на който е прехвърлил вземанията, които има. Видно от приложението към договора, със същия е прехвърлено и задължението на Ц. С. И. към мобилния оператор. Съгласно чл. 17.1 от договора цесионерът е упълномощен от цедента да уведоми длъжниците да прехвърляне на вземането.

В изпълнение на договора и на основание чл. 99, ал.3 ЗЗД, [фирма] са изпратили до Ц. С. И. уведомление за сключения договор за цесия. В уведомлението е посочен размера на вземането и на какво основание е. Видно от удостоверение от куриерска фирма [фирма], уведомителното писмо е изпратено на 23.05.2018 г. на адреса, посочен в договора от 14.08.2013 г.

Във връзка с оспорването на сключване на договора за мобилни услуги от страна на Ц. С. И., от КЗЛД е отправено запитване до жалбоподателя дали оспорва ръкописно положените нейни имена и подпис под договора от 14.08.2013 г., че са положени от нея.

С писмо № ПГ1Н-01-181#13(19)/25.09.2020 г., получено по електронната поща на КЗЛД, И. сочи, че не оспорва положените ръкописно имена и подпис върху договора от 14.08.2013 г. същите значително наподобявали нейният почерк. В случая обаче счита това за ирелевантно по отношение на изложените факти и обстоятелства.

По преписката са проведени две открити заседания, като последното, на кое преписката е изяснена, е проведено на 24.03.2021 г. На това заседание е взето единодушно решение жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна.

Преписката е приключила с постановяване на Решение № ППН-01-181/16.08.2021 г. на Комисията за защита на личните данни, с което на основание чл. 57, §1, б. Е от Регламент 2016/679, съответно чл. 10, ал.1 ЗЗЛД, вр. чл. 38, ал.3 ЗЗЛД е оставена без уважение като неоснователна жалбата, подадена от И. срещу [фирма], с ЕИК[ЕИК] и [фирма], с ЕИК[ЕИК]

Решението е съобщено лично на жалбоподателя, на 25.08.2021 г.

Жалбата е подадена на 08.09.2021 г.

В хода на съдебното производство жалбоподателят отново оспори положения под договора подпис да е неин, поради което бе представен същия в оригинал. В последствие в съдебно заседание, проведено на 31.03.2022 г., жалбоподателят заяви, че не оспорва подписа под договора.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССТ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е Решение ППН-01-181/16.08.2021 г. на Комисията за защита на личните данни, с което на основание чл. 57, §1, б. Е от Регламент 2016/679, съответно чл. 10, ал.1 ЗЗЛД, вр. чл. 38, ал.3 ЗЗЛД е оставена без уважение като неоснователна жалбата, подадена от И. срещу [фирма], с ЕИК[ЕИК] и [фирма], с ЕИК[ЕИК]

Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на акта, тъй като именно жалбоподателя е подал жалба, въз основа на която е започнало производството пред КЗЛД, поради което с акта са засегнати негови права и законни интереси. Жалбата е в срока за обжалване на индивидуалните административни актове, за което са представени надлежни доказателства. Жалбата е насочена срещу годин за оспорване административен акт.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

По съответствие с процесуалния закон.

Оспореният акт е издаден от компетентният орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 38, ал 3 ЗЗЛД, съгласно която разпоредба, при подадена до КЗЛД жалба от субектът на данни, който счита, че са нарушени правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по ЗЗЛД, комисията се произнася с решение, като може да приложи мерките по чл. 58, § 2, букви "а" - "з" и "й" от Регламент (ЕС) 2016/679 или по чл. 80, ал. 1, т. 3, 4 и 5 и в допълнение към тези мерки или вместо тях да наложи административно наказание в съответствие с чл. 83 от Регламент (ЕС) 2016/679, както и по глава девета. Т.е., доколкото комисията е сезирана от лице, считащо, че са нарушени правата му по ЗЗЛД, като е осъществен неправомерен достъп до негови лични данни, то в нейните правомощия е да се произнесе с решение, което подлежи на оспорване пред административния съд. В този смисъл, оспореното решение е постановено от компетентен орган, взето с единодушие от всички присъстващи. Заседанието, на което жалбата е разгледана по същество е проведено в присъствието на трима членове на комисията, като е отсъствал един член, т.е. налице е необходими кворум за заседанието, а решението е взето единодушно от всички присъстващи.

Административният акт е издаден в изискуемата писмена форма и е обективиран като решение съгласно изискването на закона. Решението съдържа всички изискуеми реквизити, предвидени в чл. 59, ал. 2 АПК, включително фактическите и правни основания за негово издаване. Волята на органа е обективирана в диспозитивна част, като решението съответства на изложените мотиви. Не се доказва наличие на порок във формата на акта, представляващ самостоятелно основание за неговата отмяна по смисъла на чл. 146, т. 2, вр. чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Решението е издадено при липсата на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК и да обуславят отмяната му. Настоящият съдебен състав поддържа мнението, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Производството е иницирано от жалбоподател Ц. С. И., която е изложила съображения за допуснати от страна на двете заинтересовани страни нарушения на ЗЗЛД, изразяващи се в неправомерно обработване на личните й данни, съхранявани и обработвани [фирма] (с предишно наименование [фирма]), сега Й.. По жалбата е образувана преписка, за която са информирани двете дружества ответници пред КЗЛД, проведено е проучване, събраните са писмени доказателства, проведени са открити заседания, за които страните са били редовно уведомени и на които са присъствали техни представители, след което след изясняване на жалбата от фактическа страна, комисията, на свое заседание е взела решението си, като е издала и изричен писмен акт – решение, в което е изложила съображенията си и крайното си решение.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че при постановяване на решението не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до неговата отмяна.

По съответствие с материалния закон.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Първо следва да се направи уточнение, че приложимият в конкретния случай материален закон е този, действал към датата на която се твърди да е осъществено нарушението – 15.01.2019 г., когато е получила обаждане от [фирма], а не

измененията, приети в следствие на влизане в сила на Регламент ЕС 2016/679. Това са разпоредбите, действащи до измененията обнародвани с ДВ. бр.7 от 19 януари 2018 г. В последствие са налице и още изменения, обнародвани с ДВ. бр.17 от 26 февруари 2019 г. Следва също така да се има предвид, че отменените разпоредби на ЗЗЛД намират отражение в Регламент ЕС 2016/679, като текстовете на отменените разпоредби съответстват на текстове от регламента.

Настоящият съдебен състав приема, че КЗЛД е сезирана с редовна, подадена в предвидения в закона срок, жалба. Установява се, че жалбоподателят е узнала за неправомерното обработване на личните ѝ данни на 15.01.2019 г., когато е получила обаждане от служител на [фирма], уведомяващ я за задължение по договор с [фирма] за мобилен номер 359899344743, сключен на 14.08.2013 г., в размер на 96.95 лева, което били прехвърлено с договор за цесия на [фирма] от 19.12.2017 г. Т.е. неправомерна обработка е започнала през месец 08.2013 г. и е продължила до прехвърлянето на задължението с договора за цесия през 2017 г., когато обработката е продължила от колекторската компания. Жалбата е подадена до КЗЛД на 15.02.2019 г. Съгласно разпоредбата на §44 от ПЗР на ЗЗЛД, във връзка с чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД (отм.) преклузивният срок за сезиране на Комисията е една година от узнаване на нарушението, но не по-късно от пет години от извършването му. Поради изложеното, посочените в § 44 от ПЗР на ЗЗЛД, във връзка с чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД (в относимата редакция), срокове са спазени.

Съгласно чл.2, ал.2, т.2 ЗЗЛД /отм., но действащ към датата на нарушението/ личните данни се събират за конкретни, точно определени и законни цели и те не могат да се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели. В чл. 4, ал. 1 ЗЗЛД /отм./ обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от следните условия: 1. обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; 2. физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; 3. обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; 4. обработването е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; 5. обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес; 6. обработването е необходимо за упражняване на правомощия, предоставени със закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните; 7. обработването е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните.

Съгласно чл.23, ал.1 ЗЗЛД /отм./, администраторът на лични данни предприема необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните от случайно или незаконно унищожаване, или от случайна загуба, от неправомерен достъп, изменение или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване.

По делото се установява, че между Ц. С. И. и [фирма] (с предишно наименование [фирма]) е сключен договор от 14.08.2013 г. за предоставяне на мобилни услуги по програма G. U. 10.99, със срок на договора 12 месеца и за номер [ЕГН]. Първоначална, както пред КЗЛД, така и в съда И. оспорва да е сключвала договор, но в последствие /видно от писмо № ППН-01-181#13(19)/25.09.2020 г. и в съдебно заседание от

31.03.2022 г./ жалбоподателят И. се отказва от това оспорване, като не оспорва положените ръкописно имена и подпис върху договора от 14.08.2013 г. да са нейни. Също така по делото се установява, че И. има задължения към [фирма] в размер на 96,95 лв. за предоставени ѝ от дружеството мобилни услуги и неустойка по договор /видно от покана за доброволно плащане/.

Установява се и, че с договор за прехвърляне на вземанията от 19.12.2017 г., [фирма] (с предишно наименование [фирма]) е прехвърлил вземанията, които има на [фирма], в това число и задълженията на И.. Установява се и обема на обработваната информация, а именно личните данни на И., съдържащи се в договор за мобилни услуги от 14.08.2013 г. - три имена, постоянен адрес, ЕГН, номер на личната карта.

Безспорно е, че заинтересованите страни и ответници по преписката пред КЗЛД - [фирма] (с предишно наименование [фирма]) и [фирма] са администратори на лични данни и като такива имат право да обработват и съхраняват за целите на дейността си лични данни на техни клиенти.

Спорно е дали обработката на лични данни от страна на двете дружество /от 14.08.2013 г. до 19.12.2017 г. от страна на [фирма] (с предишно наименование [фирма]) и след това от [фирма]/ е правомерна и дали обслужва легитимни цели.

Сключеният между жалбоподателката и [фирма] (с предишно наименование [фирма]) договор за предоставяне на мобилни услуги от 14.08.2013 г., както се посочи по-горе съдържа три имена, постоянен адрес, ЕГН, номер на личната карта, на И., които данни са предоставени лично и доброволно от нея при сключване на договора. Тези лични данни са събирани, съхранявани и обработвани от страна на дружеството за целите на договора. В т. 11 от договора за мобилни услуги се съдържа декларация от физическото лице - абонат, че е запознат с характера на предоставените от него лични данни, същите е предоставил доброволно, с изричното отбелязване „Съгласен съм с тези условия, вкл. давам съгласието си за разкриване на личните ми данни на трети лица с оглед осъществяване на електронните съобщителни услуги, вкл. и за целите на изготвяне на месечните сметки, извършване на кредитна оценка, събиране и прехвърляне на дължими суми“. От това следва извода, че мобилният оператор [фирма] (с предишно наименование [фирма]) е обработвал личните данни на И. в обема посочен в договора за мобилни услуги от 14.08.2013 г. законосъобразно, за легитимни цели и със знанието и съгласието на жалбоподателя.

Мобилният оператор е прехвърлил вземанията, които има от физически лица, вкл. и от жалбоподателя на трето лице, в случая заинтересованата страна [фирма] с договор за прехвърляне на вземания (цесия) от 19.12.2017 г. За изпълнението на този договор за цесия, се прехвърля определен обем лични данни на длъжника, което е вид обработване на тези лични данни. Прехвърлянето на вземания се извършва по правилата на чл. 99 и сл. от ЗЗД, където е уредено, че цедента е длъжен да предаде на цесионера намиращите се при него всички документи установяващи вземането и съответно длъжника.

По принцип за целите на защитата на личните данни не е необходимо уведомяване на длъжника за това прехвърляне на личните данни, за да се счита, че цесионера обработва законосъобразно на предадените му с договора лични данни на съответните длъжници. Също така, уведомяването не е и елемент от фактическия състав на договора, за да се счита същия за валидно сключен. Въпреки това обаче, и тъй като съгласно чл. 17.1 от договора цесионерът е поел задължението от цедента, да уведоми длъжника за цесията на основание чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, такова уведомяване е

осъществено. Уведомително писмо за извършено прехвърляне на вземания е изпратено до Ц. И., на посочения в договора за мобилни услуги адрес, на 23.05.2018 г. Видно от събраните по преписката доказателства, към уведомлението за цесията е приложено и уведомлението по ЗЗЛД. Също така, както жалбоподателят посочва в жалбата си до КЗЛД, тя е уведомена и по телефона на 15.01.2019 г. По този начин цесионерът [фирма] е изпълнил и задължението си по смисъла чл. 19, ал.1, т. 1 и т. 2 от ЗЗЛД (отм.) да уведоми жалбоподателя за данните, които идентифицират администратора на лични данни и да му предоставят информация за целите на обработването на личните данни.

Освен всичко изложеното, както се посочи по-горе, в т.11 от договор за мобилни услуги, жалбоподателят е дала съгласието си, личните ѝ данни да бъдат предоставяни от мобилния оператор на трети лица, включително за събиране на непогасени задължения от него. Това е основание да се приеме, че е налице информирано съгласие на субекта на данните за предоставянето им на трети лица с цел събиране на задължения по договора. Това съгласно чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД в редакцията от 2006 г., съответно чл. 6 §1,б. „а“ от Регламент (ЕС)2016/679 е достатъчно, за да се приеме, че обработването на личните данни е законосъобразно и обслужва легитимни цели.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав приема, че личните данни на жалбоподателят И. са събирани, съхранявани и обработвани за ясни и легитимни цели, а именно първоначално за целите на договора за мобилни услуги, а в последствие за събиране на непогасени задължения, поради което не е налице незаконосъобразно обработване на личните ѝ данни. Поради това, жалбата като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

По разноските:

На жалбоподателя не се дължат разноски.

Предвид изхода на спора, на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение. При определяне на размера му, съдът взе предвид разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 143, ал. 4 и чл. 144 от АПК, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, като счете, че следва да се присъди възнаграждение в размер на 100 лв.

На заинтересованата страна [фирма] (с предишно наименование [фирма]) и [фирма] не се дължат разноски, тъй като същите не претендират такива, а и недоказват да са направили разноски.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл. 173, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от Ц. С. И., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] жалба срещу решение № ППН-01-181/16.08.2021 г. на Комисията за защита на личните данни, с което на основание чл. 57, §1, б. Е от Регламент 2016/679, съответно чл. 10, ал.1 ЗЗЛД, вр. чл. 38, ал.3 ЗЗЛД е оставена без уважение като неоснователна жалбата, подадена от И. срещу [фирма], с ЕИК[ЕИК] и [фирма], с ЕИК[ЕИК].

ОСЪЖДА Ц. С. И., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] **ДА ЗАПЛАТИ** на Комисията за защита на личните данни сумата от 100,00 лв. за юрисконсултско

възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: